

Från: "peter.wolodarski@dn.se" <peter.wolodarski@dn.se>
Ämne: **tack**
Datum: fr 25 sep 2009 10.29.24 GMT+02:00
Till: "jg@dsm.nu" <dsm004@dsm.nu>

Hej Jan,
Stort tack för senaste numret av DSM. Ska läsa ordentligt i helgen.
Mvh,
Peter Wolodarski

Tack, Peter Wolodarski!

Peter,

Det var uppmuntrande att få Ditt mejl. Och det är uppmuntrande att sedan nu flera år kunna räkna Dig som prenumerant.

Känner det som angeläget att nå ut med DSM till Viktiga Opinionsbildare och Du är – som DSM:s årliga omröstning visar – en av de viktigaste.

Jag kan också glädja mig åt att med åren ha fått en allt större läsekrets med många intressanta och kvalificerade läsare. Och inte så få hör av sig med uppskattande omdömen. Alla går dock inte så långt i sin uppskattning som den av DSM:s läsare som nyligen mejlade:

"Om halva svenska folket läste DSM skulle vi ha ett helt annat och bättre Sverige."

Även om detta är – minst sagt – att ta i, skulle det nog inte vara fel utan rentav ägnat att vitalisera debatten om DSM nådde ut bättre. Men som det nu är så är det få som överhuvudtaget känner till tidskriftens existens. Och det har först och främst sin förklaring i att tidskriften inte omnämns i "main stream media" – fränsett i samband med publiceringen av den årliga listan över Sveriges Viktigaste Opinionsbildare. Är inte det lite anmärkningsvärt?

Och är det inte anmärkningsvärt att DSM i alla år fått avslag, när tidskriften hos Statens Kulturråd ansökt om kulturtidskriftsstöd? Detta

samtidigt som långa raden så kallade "vänstertidskrifter" regelmässigt beviljas inte sällan betydande stöd. Vore inte detta något för Dig att uttrycka mening om?

Med detta vill jag inte mena, att DSM skulle vara någon "högertidskrift". Fackandet i "höger-vänster" är för mig i allt väsentligt obsolet och närmast ett sätt att inskränka debatten, stereotypisera den, fördumma den. I en sådan process vill jag inte medverka. "Det fria ordet", "åsikts-, yttrande- och tryckfriheten" har andra och långt viktigare uppgifter. I synnerhet i en tid då framtiden framstår som alltmer hotande och det utifrån en lång rad olika aspekter.

Efter fattig förmåga har jag i olika funktioner och på lite olika sätt – på senare år som utgivare av DSM – sökt bidra till vad jag vill kalla "problemorienterat nytänkande". Om detta kan Du bekanta Dig på DSM:s hemsida (www.dsm.nu). Se särskilt de artiklar Du får upp genom att klicka på arkivrubriken "Välfärdsstaten mot vägs ände". Några av dessa artiklar hänvisas det till i anslutning till ledartikeln i DSM 5/2013:

"Efter välfärdsstatens
KOLLAPS
Den Fjärde Vägen"

Kanske finner Du att i varje fall en del av de idéer och tankar, som där förs ut, skulle vara ägnade att berika en

debatt, som mer och mer utmärks av att lida brist på idéer och nytänkande och samtidigt mer och mer kommit att upptas av personkåbbel på en inte sällan generande låg nivå. Men då måste existensen av DSM och dess ansträngningar att föra ut nya idéer och synsätt bekantgöras. Här har Du i egenskap av DN:s chefredaktör – tillåter jag mig mena – en viktig uppgift. Vad skulle det inte betyda om Du dristade Dig att bryta den "tystnadsmur", som "main stream media" av skäl jag inte förstår kommit att omge DSM?

Att DSM alltemellanåt givit och ger utrymme för artiklar, som bryter av från "det politiskt korrekta", kan inte vara ett rimligt skäl. I varje fall inte för den som uppfattar åsikts-, yttrande- och tryckfriheten som en oundgänglig förutsättning för en samhällsordning värd att kalla demokrati och som samtidigt vill slå vakt kring en sådan samhällsordning.

Med (hoppas jag)
ömsesidig respekt

Jan Gillberg

PS

Du är självfallet välkommen att i DSM besvara detta som öppet brev presenterade inlägg. Inte bara det. Jag skulle värdesätta om Du gjorde det. Men ännu mer skulle jag värdesätta om Du uppmärksammade mitt inlägg i DN. Det ena förskjuter inte det andra.